

Til § 7

Bestemmelsen om en filmjury til fordeling af de til tabsudligning afsatte midler er med enkelte sproglige ændringer identisk med den gældende lovs § 14, som har fungeret tilfredsstillende. Medlemmerne af juryen foreslås i overensstemmelse med hidtidig faktisk praksis beskikket »efter indstilling fra« og ikke som efter gældende lov »efter indhentet udtalelse fra« bestyrelse og repræsentantskab.

Til § 8

Forslagets bestemmelse om filminstitutets repræsentantskab indeholder 2 ændringer i forhold til den gældende lov. For det første foreslås det for at gøre repræsentantskabet mere funktionsdygtigt i selve loven at begrænse medlemstallet, som i dag er ca. 30, til højst 20, og for det andet findes det rimeligt at lade repræsentantskabet selv vælge formand og næstformand i stedet for som nu, hvor disse valg foretages af ministeren.

Til § 9

Som efter den gældende lovs § 16 foreskrives det i bestemmelsen, at der udfærdiges forretningsordener for bestyrelse, filmjury og repræsentantskab. Det findes endvidere rimeligt, at ministeren efter indstilling fra bestyrelsen udfærdiger en instruks for filmkonsulenternes virksomhed.

Til kapitel 3. Statens Filmcentral

I dette kapitel er samlet de bestemmelser, der afløser den gældende lovs kapitel 5. Der er ved bestemmelsernes udarbejdelse lagt vægt på, at kortfilmen ikke er mindre betydningsfuld for filmkunsten og filmkulturen end spillefilmen. Dette har fundet udtryk i en ny udformning af formålsbestemmelsen for Statens Filmcentral – forslagets § 10 – der præciserer og i nogen grad udvider filmcentralens opgaver, samt i udformningen af en række bestemmelser om ledelse m.v. – forslagets §§ 11–16 – der på grundlag af gjorte erfaringer strammer bestyrelsens sammensætning, fastlægger ledelsesforholdene, lovfæster en programredaktion og indfører et repræsentantskab.

På mange punkter fremkommer der herved en parallelitet mellem filmcentralen og filminstitutet, der svarer til, at disse to institutioner er sideordnede, medens afvigelserne hidrører fra deres forskellige hovedarbejdsfelter: kortfilmen, der i første

række henvender sig til ét publikum, og spillefilmen, der henvender sig til et andet.

Forud for forslaget's udarbejdelse har spørgsmålet om filmcentralens opretholdelse og fremtidige stilling, dels i forhold til Det danske Filminstitut, dels i forhold til Landscentralen for undervisningsmidler, været overvejet.

I forhold til filminstitutet er man nået til det resultat, at en sammenlægning af de to institutioner ikke er ønskelig. Deres arbejdsopgaver er, som det – foruden af ovenstående – ses af lovforslagets kapitel 2 og 3 og de tilhørende bemærkninger, på flere måder væsensforskellige, idet instituttet i første række er et støtteorgan på sit område, medens filmcentralen er et produktions-, indkøbs- og distributionsorgan på sit. Der vil derfor næppe være nogen rationaliseringsgevinst ved en sammenlægning, da funktionerne samlet i én institution skulle udføres af et personale, som ikke ville være mindre end det, som idag er fordelt på to institutioner, idet en sammensmeltning af funktioner ikke vil være hensigtsmæssig.

Da grænsen mellem spillefilm og kortfilm ikke er skarp, vil det derimod som nu være de to institutioners pligt at arbejde sammen, således at der ikke med hensyn til produktioner af film i grænseområdet opstår noget tomrum, ligesom det vil ses af forslagets § 10, stk. 4, at filmcentralens distributionsapparat skal kunne tage sig af spillefilm, som filminstitutet har støttet produktionen eller importen af, men hvis distribution ikke fungerer.

På børnefilmens område foreslås nogle helt specielle samarbejdsforanstaltninger, som det fremgår af kapitel 6.

I forhold til landscentralen er udgangspunktet et andet, idet man faktisk ved udformningen af 1972-lovens § 17 forudså en overførelse af filmcentralens distribution på undervisningsområdet til landscentralen. Filmcentralen skulle distribuere kortfilm »i det omfang distributionen ikke varetages af andre organer«, og hermed sigtedes til landscentralen, der oprettedes ved lov nr. 419 af 13. juni 1973.

Imidlertid førte de efterfølgende drøftelser mellem undervisningsministeriet, kulturministeriet, landscentralen og filmcentralen på distributionens område kun frem til enighed om, at filmcentralens distribution ikke burde deles i to – én for undervisningsinstitutioner og en for andre brugere – men til uenighed om, hvilken af de to institutioner der så burde løse opgaverne. Udgangen blev, at filmcentralens distribution skulle forblive, hvor den var, foreløbig indtil film- og biograflovens revision – det vil sige det foreliggende lovforslag –